

Vodomèt.

Svetlobe poln in solnčnih boj,
 Predmèt umétalen strmenja,
 Lepó se, vodomèt, popenja
 Visoko v zrake curek tvoj.
 Kakó prší! . . . Mogočna sila
 Pot zračno mu je odločila.
 A ko najviše prikípe,
 Poslednjič v zlatem solnčnem soji
 Vzblesté se kapelj ti nebroji,
 Potem se razgubé . . .
 Odkoder spele v zrak srebrne,
 Za kapljo kaplja k tlòm se vrne,
 Od tál iz nova v sinji zrak
 Dviguje curek se legak.

Ni li tvoj curek, vodomèt,
 Ki vedno dviga se in pada —
 V življenji, polnem rév in jada,
 Človeških hrepenenj polét?
 Kot on, če soluce ga obseva,
 Blesteče vsako se dozdeva . . .
 A ko srcé najbolj drhti,
 Po sreči zórni hoče seči,
 Tedáj — še jeden svit blesteči —
 In zláti sèn — zbeží . . .
 A koprnenja v domovino,
 V srcá se vrnejo globino,
 Od tankaj, curek neprestan,
 Spet svétla vstajajo na dan . . .
 Slovén.

Senanus.

Spisal A. Funtek.

(Konec.)

V.

Bilo je nekoliko dnij pozneje, prelepega nedeljskega jutra. Gospod Gregorij se je kár kopal v nebeškem zlatu, katero se je skozi odprta okna vsipalo v njega sobo, in takisto se mu je srce sámó kopalo v nebeški rôsi mlade ljubezni! Solnčen nasmeh je bil razlit po njega šiljastem obrazu; oči so mu gledale vedró izpod košatih obrvij, in časih je bilo celó, kakor da se mu glási pritrta pesemca izmed zób. Iz kratka: knjigovodja je bil tisto jutro poosebljena zadovoljnost, ali ne takšna, ki sámó namežikuje in kima, nego zadovoljnost, katero veselje takó prešinja, da ji ni móči strpeti na jednom mestu!

Nekolikokrat že je sédel k oknu in vzel knjižico Vodétovo v roko, potem pa zopet vstal in se izprehajal po sobi. In čím bolj se je premikal kazalec na zaprašeni stenski uri, tem nemirnejši je prihajal. Nasmeh pa mu ni izginil z obraza, nego zibal se mu je okolo usten, kakor bi se hotel gospod Gregorij odškodovati za óno dolgo